

Debreceni Ítéltábla

Bf.II.256/2026/13. szám

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, 2026. június 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó gondatlanságból elkövetett testi sértés vétsége miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2026. február 19. napján kihirdetett 5.B.3/2026/7. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezés a szabadságvesztés végrehajtása elrendelésének esetére vonatkozik.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben rögzített ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat gondatlanságból elkövetett testi sértés vétsége [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (9) bekezdés c) pont] miatt 1 év 2 hónap fogház fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra és kötelezte a vádlottat 210 273 forint bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen egyfelől az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés és a próbaidő tartamának felemelése érdekében; másfelől a vádlott és védője élt perorvoslással a büntetés enyhítése érdekében.

[3] Az ügyészség fellebbezésének indokolásában kifejtett álláspontja szerint a szabadságvesztés tartama és próbaidője eltúlzottan enyhe, mert a törvényszék a súlyosító körülményeknek nem tulajdonított kellő jelentőséget. Nagyobb nyomatékka szükséges értékelni, hogy a gyermekkorú sértett az egész testfelszín 20%-át elérő égési (forrázási) sérülést szenvedett el, amely miatt műtéti kezelésben és intenzív terápiás ellátásban is részesült. Emellett a cselekmény idején a 2 éves életkorát sem töltötte be. További súlyosító körülmény, hogy a vádlott a közeli hozzátartozója: a gyermeke sérelmére valósította meg a bűncselekményt. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, a vádlottal szemben

lényegesen hosszabb próbaidőre felfüggesztett, hosszabb tartamú fogház fokozatú szabadságvesztés kiszabására tett indítványt.

[4] A védő perorvoslatának indokolásában az elsőfokú bíróság előtt bejelentett fellebbezését a szabadságvesztés enyhítése érdekében fenntartotta, azt az elsőfokú eljárás során elmondottakon túl kiegészíteni nem kívánta.

[5] Az ítéltábla mint másodfokú bíróság a bejelentett perorvoslatokat a védőnek a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 598. § (5) bekezdése szerinti indítványa alapján a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta el, melyen a védő a fennálló számos és nyomatékos enyhítő körülményre tekintettel elsődlegesen enyhébb büntetés kiszabását, másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[6] Figyelemmel arra, hogy a perorvoslatok előterjesztésére kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján került sor, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett részét bírálta felül a Be. 590. § (3) bekezdése szerint.

[7] A Be. 590. § (5) bekezdésének szabályai azonban a felülbírálatot kiterjesztik a szankciós fellebbezésnél és az eljárási szabályok betartására, az abszolút és súlyos relatív hibából eredő hatályon kívül helyezési okok esetleges fennállására, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésre, ha a vádlottat fel kell menteni vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, valamint a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezése [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontot – c) pont, (5a) bekezdés]. Értелеmszerűen a mértékes fellebbezésnél a büntetés kiszabása a fellebbezés oka és a cél: a büntetésre vonatkozó rendelkezés megváltoztatása, ezért a Be. 590. § (5) bekezdés d) pontban foglaltak jelen esetben a Be. 590. § (3) bekezdésében írtaknak feleltethetők meg. Ezen túlmenően a másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket.

[8] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárást a perjogi szabályokat betartva folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív eljárási hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], ami az érdemi felülbírálatot kizárta volna. Külön kiemelést érdemel, hogy a bűnösség beismerésének elfogadása mindenben perrendszerű volt, az ún. ítéleti alku hármas perjogi feltétele teljesült [Be. 504. § (2) bekezdés a)-c) pontok].

[9] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében ugyanakkor a másodfokú bíróság nem vizsgálta és nem is vizsgálhatta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, mivel a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. Ebben az esetben az elsőfokon megállapított tényállás rögzül, azaz a tényálláshoz kötöttség teljes, ami irányadó az

ún. objektív külső tényekre és az elkövetőnek a cselekményhez fűződő akaratit viszonyát jellemző belső tudati tényekre is. Korlátozott felülbírálat esetén a történeti tényállás kizárólag a kijavítás szabályai szerint érinthető (BH2022.34.III.), erre azonban jelen esetben nem volt szükség.

[10] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság büntethetőségi akadály hiányában törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak. A felülbírálat kiterjesztése során a másodfokú bíróság nem észlelt olyan körülményt, ami akár a vádlott felmentését és az eljárás megszüntetését, akár a bűncselekmény eltérő minősítésének megállapítását tenné szükségessé.

[11] A vádlott a cselekményét hanyag gondatlanságból valósította meg, mivel azért nem látta előre magatartásának következményeit, mert a tőle elvárható körütekintést elmulasztotta. A hanyagság esetén az elkövető nem azért bűnös, mert az eredményt nem látta előre, hanem azért, mert azt előre kellett volna és előre lehetett volna látnia.

[12] A büntetés súlyosítását és enyhítését célzó fellebbezések alaptalannak mutatkoztak.

[13] A büntetés kiszabása kapcsán hangsúlyozandó, hogy a feltárt bűnösségi körülmények és a büntetési célok érvényesülése között szoros kölcsönhatás van. A büntetés kiszabása mindig gondos és szerteágazó értékelő tevékenységet feltételez, és eltérően a bűnösséget és a minősítést érintő anyagi jogi kérdésektől, a büntetés kiszabása területén nincsenek olyan precedens döntések, amelyek kötnek vagy az eltérés indokolást igényelne.

[14] A büntetés kiszabásakor irányadó bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság kimerítő alaposággal tárta fel és az enyhítő, súlyosító tényezőket nyomatékuknak megfelelően értékelve a vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetés-kiszabási elvekkel összhangban álló büntetést szabott ki. Tettarányos joghátrányt alkalmazott, amely kifejezi az egyéniesítést, ami mellett az általános megelőzés kívánalma sem sérült. A törvényi minimumot alig meghaladó tartamú szabadságvesztés szükséges, egyben elégséges büntetés, melynek lényeges súlyosítására az ítéltábla nem látott megfelelő okot, ugyanakkor annak enyhítése sem kerülhetett szóba.

[15] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztette és a próbaidő tartamát is helytállóan, a törvényi rendelkezések alapján határozta meg 2 évben. A Kúria 55. BK vélemény II.3. pontjában írtakat szem előtt tartva a bűncselekmény jellege, a gondatlanság enyhébb formája, a vádlott megbánó magatartása, életvezetése és az egyéb, a büntetés kiszabása során már

figyelembe vett körülmények nem indokolják a próbaidőnek a 2 évtől hosszabb tartamban történő meghatározását.

[16] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a bűnügyi költségre és a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben hozott rendelkezések is megfelelnek a törvénynek, csupán a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét illetően vált szükségessé az elsőfokú rendelkezés kiegészítése, miszerint az a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére vonatkozik.

[17] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság a jogorvoslatok alaptalansága miatt az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Debrecen, 2026. június 10.

Dr. Répássy Árpádné Dr. Német Laura s. k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Elek Balázs s. k.
bíró

Dr. Toma Attila s. k.
bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 5.B.3/2026/7. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen határozatával a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. június 10.

Dr. Répássy Árpádné Dr. Német Laura s. k.
a tanács elnöke